-nn kjörkjör gjöra; æfldi Flóres munklífi, enn Blankiflúr nunn-
-usetur. Enn er þau voru tólf vetra gömul, skyldu þau vígjast nálli
sama sinna, því að þeir voru þá marnir; síðan fór Flóres í munk-
-lífi, enn Blankiflúr í nunnusetur, og enntu sína lífdaga í guð-
-sþjónustu. Gjefi Jesús Kristus seigjendunum og heirendunum
að eiga meigunum svo vænt líf enda í guðsþjónustu, að sálir
vorar öðlist eilífa hjálp og himnaríkjis inngöngu, að jörsku tíð
veraldar, amen; — — — — — Einn morgun, í júlímán-
-aði, 1830., sat kona nokkur, hnigin á efri aldur, á þrepinu fyrir
framan höllina Gestas, sem stendur nokkrar mílur frá Bor
deaux, hún sagði við dreing nokkurn — (er það hafði að) þú ert
mikill rakaspilltur! og er það sannast að seigja, að þú veist
ekkji hvað brjóstgjæði er. Kona þessi hafði sama klæða-
snið sem tíðkaðist í þessu hjeraði, nefnilega: bláa skinnoda
línhúfu úr hvítu líneri, stutt vaxtt ullarpeils, og bláa sok-
-ka; hún var breiðfætt, og brúkaði stóra gula trjeskó.—
Á meðan hún prjónaði, skammaði hún án þess að linna á skjátu-
hverinngu sinni lengra og hvergi linna, í bændatali — dreing
nokkurnn 7. ára, og var ekkji að sjá, að honum bíti mikið um
hennar áminningar.— Hann reið á einum þeirra stóru Péren
-eisku-hrossa, sem enn viðhaldast, þolinmóðir og hyggnir;
annan endann af kaðalsspotta hafði dreingurinn hnýtt upp
-í hrossinu og barði hann með hinum endanum, og mælti:
nú, gjetur þú ekkji runnið hestunum minn lati galaúbet!
berðu mig umnhverfis garðinn.— Ef þú hættir nú ekkji undir-
-eins, Júlíen, þá kalla jeg á hana móður þína, mælti sú
gamla kona afarreið.— Hún móðir mín sefur, klukkan
er valla 7., og þú ræður varla að vekja hana; mælti sá litli
dreingur, og linaði ekkji á að berja veslings skepnuna, sem
við og við var að ólmast af tilfinningu. Alltaf hefur hann
snar á reiðum hestunum! (á alla er hann heima!) og það er
ómögulegt að þekkja hann! og mikið er að vita til þess;
hvað börnin eru vand í París! mælti sú gamla bóndakona,
sem nú var orðin fokreið.— Láttu ekki að tala illa um bör-
-nin í París eða ólastaða þeim, Cadichóna, eða jeg, fer með þig
eins og Galoubet, mælti Júlíen, um leið og hann sleppti hr-
-ndinum, og með hvorki hönd og ágrunnar sveigja nálgaðist
bóndakonunna, sem var öldungis málláus. Hann hafði í ran-
-nninni gjört þetta sem hann sagði. Rósa! þekkir þú ekkji
þenna dreing? sagði bóndakonan, við unga stúlku nokkra,
sem kom frá höllinni hlæjandi og gjekk að þrepinu. Karði